

„Tema tuleb pea, maga magusaste, mo lapsuke.“

Kuula — nüüd uulitsal sammusid kuulda — ust löödi — nüüd, seal ta on. Maarudes, pale punane, silmad weriwallalt, astub ta tuppa. Wiha täis, hakkab ta ülesõhtusel wiisi oma naesele lõikfugu asju ette heitma. Naene tunneb seda juba. Sõnalansumata aitab ta teda riidest lahti wõtta. Naese rahulik olek äritab meest veel enam ja ta lastub oma naist sõnadega ja lõikfugu meeletu laulustega äritada. Naene ei räägi vastu, ta ei seisa enese eest, ainult siis, kui käre issa toledamatõ lähneb, näitab ta paludes woodikese poole, kus laps magab ja mae nitseb meest: „Naene laps, — ta lardab!“

Silmapiilguis jääb mees peatama, on näha, nagu tunneks ta häbi, aga natukese aja pärast wõtab wiha wõimust ja ta kipub oma tujus naese kallale ja rusikas langeb naese selga. Naene naene ei nuta mitte, ta muljub oma pahema kae südame peale, waatab oma mehe otsa, ja sellest waatest paistab wälja lõik, mis ta jüda tunneb: walu ja põlgus.

Haige laps, kes oma alwatuid liitmeid veel waewaga suudab liigutada, waatab oma suurte silmadega patjade wahelt lord isa, lord ema otsa. Siis hakkab ta waljuste nutma, nõnda nutma, et see isegi joobnud isale südamesse leitab. Isa ei jöua nõrga lapse nuttu pealt waadata. Ta armastab oma last lõigest südamest. Lapse nutt tegi ta jälle taltsaks ja taineks. Ta astub woodikese ligi ja püüab oma lange keelega last rahutada, kuna ta ema peale arglikult waatab. Wäike Anna pöörab oma palge selna poole ja wäriseb lõige lehaga. Wiha kipub mehele jälle peale tulema, aga ta saab enesest jagu, heidab woodikese

ja ei pane naist tähelegi, kes asju tõrwas wanaisa nahttoolis istub, mehe eest warju otsides. Joobnud mees jääb sügawaste magama. Naese oigamine, kessel südame tramp peal, — juba üksford enne oli ta selle haiguse lätte suremas — ei ärata meest. Wäike Anna kuuleb ema oigamist suures ahastuses ja tahaks aidata, kuid jõud ei jääsa.

Laps hingab jälle rahulifemalt, kui ta kuuleb, et lõik waitseks jääb, üsna waitseks. Et ema maga, mõtleb laps, ja wiimaks lähewad ta tema wäljund silmad kinni. Hommik jõuab, ja kui müürsepp ärkab, leiab ta oma lapse magamast, aga tema naene on — surnud!

Naene Anna ei suuda seda sugugi ära mõista, et ema enam ülesse ei ärka. Isa ta lardab nagu enne veel ilalgi. Kõige selle juures on Isa süüdlane — tema ju ema lõi, ta ei armastanud ema, ja nüüd Anna ta mitte enam isa ei armasta, ehk lül isa sest hommitust saadik oma lapsega wäga õrnaste ja taseste ümber käis ja ilalgi teda ei tõrelenud ega tema peale wihaseks ei läinud.

Müürsepp tunneb suurt südamewalu, ja ta ise on selle juures süüdlane. Südamekrampi lätte on tema naene surnud, räägib arst. Kui see haigus esimest korda naesel oli, ütles arst: „Äritust ja pahandust so naene ei kannata, veel lord see haigus — ja mina ei wõi enam awitada!“

Mees ei hoolinud arsti maenitsemisest ühtigi, ja naene ju ta ei laebanud haiguse pärast. Ja nüüd on ta eluõhtu lätte jõudnud! Tema on oma naese mõrtsukas ja on ühes naesega ta oma lapse taotanud. Ja ta armastab mõlemaid. See õnnetu joomine! Ta ei suutnud joomisest